

кладе подъ него сухи суровици. Скоро пжнѣтъ се подпали и почна бавно да гори.

Сложиха трапеза и сѣднаха да вечерятъ. Тритѣ внучета на дѣда Стамена млащѣха като гладни прасета, защото прѣзъ деня бѣха изгладнѣли на пѣрзалката.

Вечерята се свѣрши. Голѣмото внуче на дѣда Стамена изчете молитвата, а майка му раздигна сѣдоветѣ и помете около огнището. Дѣдо Стаменъ запали лулата и се настани въ кѣта на огнището, а дѣцата се приготвиха да му цѣлуватъ рѣка и да си лѣгатъ.

— Не бѣрзайте, гѣлѣбчета, тази вечеръ има да чуete какъвъ е билъ дѣдо ви, когато е билъ като васъ, каза дѣдо Стаменъ и ги покани да насѣдатъ около него.

— Нѣма дѣдо, нѣма да си лѣгнемъ, изви-
каха всички съ единъ гласъ; само ни разказ-
вай приказки и ние ще стоимъ будни до сѣмнало.

— Азъ искамъ да ни разкажешъ за Крали
Марка, каза Вѣлко.

— А пѣкъ азъ искамъ да чуя отъ дѣда
приказката за Хитѣръ Петра, добави Недко.

— Не, нека ни разкаже какъ Левски ста-
налъ вѣглищаръ въ София, обади се Иринка.

— Нѣма да чуete тази нощъ тия стари и
познати приказки, защото ми омрѣзна да ги по-
втарямъ, а ще ви разкажа нѣщо изъ моя жи-
вотъ, каза най-послѣ дѣдо имъ

Всички наостриха уши да слушатъ . . . А
дѣдо Стаменъ срѣбна отъ бѣкличката винце и
започна :

„Това бѣше прѣди 65 години; тогава азъ
бѣхъ на 11 години. Току що свѣршихъ IV от-